

РЕШЕНИЕ

№ 4275

гр. София, 29.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1221** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК, във връзка с ЗДвП.

Образувано е по жалба на И. М. М. от [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 18-4332-008660/19.12.2018г. издадена от началник група към СДВР- Отдел ПП. С жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Посочва се, че заповедта е издадена при неправилно приложение на процесуалния и материалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. И..

Ответникът- уведомен, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е допустима. Подадена в предвидения от закона срок, от лице с правен интерес от оспорването- адресат на административния акт.

Съдът, като прецени, представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №192696/19.12.2018 г., издаден от младши автоконтрольор при сектор ПП при СДВР е констатирано, че на същата дата – 19.12.2018г. в 02:10 часа в [населено място] управлява лек автомобил "БМВ 318 И" с рег. [рег.номер на МПС], който автомобил е с ограничена видимост на стъклата на предни врати (чрез залепено тъмно фолио). Тези факти, са дали основание на проверяващия орган да приеме, че са нарушени разпоредбите на чл. 105, ал.1 от ЗДвП. При съставянето на АУАН е отнето свидетелството за регистрация на автомобила.

Въз основа на АУАН началник група към СДВР- Отдел ПП е издал оспорената заповед, с която е разпоредил спиране на моторното превозно средство от движение при хипотезата на чл. 171, т. 2, буква "а" от ЗДвП, както и е отнел свидетелството за регистрация на МПС до отстраняване на неизправността.

В хода на съдебното производство жалбоподателят не е представил други доказателства.

Съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма. В хода на развилото се административно производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Оспорената заповед е издадена и при правилно приложение на материалния закон, като съдът намира, че е доказано наличието на неизправност по моторното превозно средство, такава каквато е посочена в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 6, буква "в" от ППЗДвП. Според тази норма, моторното превозно средство е технически неизправно когато има стъкла, които не отговарят на съответните изисквания на стандартизационните документи. В случая е било установено, че страничните предни стъкла на автомобила са допълнително затъмнени посредством поставяне на фолио, с което ограничена видимостта през тях. Затова, в съответствие със закона административният орган е приложил принудителната мярка "временно спиране от движение".

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя. Затова, описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл, АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 АПК, които жалбоподателят не е опровергвал в рамките на настоящото производство. Видно от самия АУАН при проверката е установено, че предните странични стъкла ограничават видимостта на водача към пътя, чрез залепване на фолио.

Съгласно чл. 105, ал. 1 ЗДвП забранено е ограничаването на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Алинея 3 сочи, че намаляването на прозрачността е допустимо само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата мисия за Европа на Организацията на обединените нации (Правило № 43).

За да се установи съдържанието на правната норма е необходимо да се отчете целта на въведената от законодателя забрана и смисъла на употребените от него понятие в закона.

Всяко изискване към моторното превозно средство законодателят прави с оглед на посочената в чл. 1, ал. 2 ЗДвП цел - да запази живота и здравето на участниците в движението, да улесни тяхното предвижване и да опази имуществото. В съответствие с тази цел е и законовото изискване по пътя да се движат само технически изправни превозни средства - чл. 139, ал. 1 ЗДвП. А съгласно чл. 9 ППЗДвП разрешава се движението само на пътни превозни средства, които отговарят на определените от производителя изисквания за експлоатация, както и на нормативно установените.

Следователно, тълкувана в контекста на целта на закона и на изискванията към

превозните средства, забраната на чл. 105, ал. 1 ЗДвП цели да гарантира установената от производителите и от нормативните актове видимост на водача през стъклата на моторното превозно средство и свойствата на стъклата, които са преценени при точно установен от производителя начин на ползване.

Видимост, за целите на Закона за движението по пътищата, е възможността на водача да вижда достатъчно ясно и добре, за да може да управлява превозното средство по безопасен начин. Това значи, че превозното средство само по себе си трябва да създава възможно най-благоприятните условия на водача за неговата видимост.

Законът за движението по пътищата борави с понятията "ограничена видимост" и "намалена видимост" - § 6, т. 55 и 56. Дадените от законодателя специални дефиниции на употребите в закона понятия сочат, че за целите на този закон законодателят разграничава двете понятия, като разграничителният критерий е характера на причината, водеща до видимост, различна от изискваната. При намалена видимост, видно от дефиницията, става въпрос за физични явления - здрач, мъгла, валеж, задименост, докато при ограничената видимост става въпрос за материални обекти, които влияят на видимостта - стръмнини, завой, други препятствия.

Очевидно е, че тези понятия са относими за фактори, които са външни за моторното превозно средство. В хипотезата на чл. 105, ал. 1 ЗДвП законодателят има предвид фактори, които са на/в самото превозно средство, защото ограничаването е през стъклата. В този случай той не е разграничил хипотези на ограничена и намалена видимост, а с оглед на обективните възможности за въздействие върху стъклата, които водят до намаляване на видимостта, е забранил ограничаването на видимостта по какъвто и да е начин, в т. ч. и чрез намаляване на прозрачността на стъклата независимо от начина, по който е постигнато. Следователно, до ограничаване на видимостта се стига и чрез намаляване на прозрачността на стъклата.

В акта за установяване на административно нарушение органът сочи, че на предните странични стъкла на автомобила е поставено фолио, което ограничава видимостта на водача към пътя. Видно е също, че според органа това фолио ограничава видимостта. Дали поставеното фолио намалява прозрачността на стъклата и до какъв процент е факт, релевантен за административнонаказателната отговорност на собственика на автомобила с оглед на конкретно приетите в акта елементи на административното нарушение.

За целите на принудителната мярка е достатъчно, че при контролната проверка компетентният орган е установил наличие на фолио върху предните странични стъкла на автомобила, което автоматично прави автомобила технически неизправен по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. "в" ППЗДвП, тъй като формално не отговаря на изискванията на стандартизационните документи. Законодателят не е посочил кои са стандартизиращите документи, но от факта, че в чл. 9 ППЗДвП сочи, че се разрешава движението на пътно превозно средство по пътищата, ако то отговаря на определените от производителя изисквания за експлоатация, на изискванията на правилника и на наредбите по чл. 8, ал. 3 и чл. 36, ал. 3 ЗДвП, следва, че именно в тези актове (респективно актове, към които те препращат) са и съответните стандарти.

Тогава, когато едно моторно превозно средство е със залепено на стъклата фолио то обективно не отговаря на изискванията на производителя, защото фолиото не е сложено от производителя, а от собственика на превозното средство. Ако собственик на моторно превозно средство желае да постави определени допълнения на стъклото, то негова е доказателствената тежест да докаже, че тези отклонения са в съответствие

със стандартизационните документи. Това не се установява и от приложения по делото протокол за монтаж на защитно фолио, видно от който фолиото е допълнително поставено. Ако жалбоподателят беше извършил предварително съответните измервания и към момента на проверката разполагаше с документ, доказващ прозрачност на стъклата съгласно изискуемите стандарти органът не би имал основание да приеме ограничаване на видимостта. Но тогава, когато към момента на контролната проверка, обективно върху предните странични стъкла на автомобила се намира допълнително поставено фолио то този факт сам по себе си е достатъчен, за да приеме органа наличие на хипотезата на чл. 105, ал. 1 ЗДвП.

Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2, б. "а" ЗДвП цели да преустанови правонарушението, а в случая, към датата на прилагана на мярката обективно предните странични стъкла на автомобила на касатора са били облепени с фолио и жалбоподателят не е доказал към този момент, че това фолио е съобразено с изискванията на Правило № 43.

В хипотезата на чл. 105, ал. 1 ЗДвП законодателят има предвид препятствия, които са на/в самото моторно превозно средство, защото ограничаването е през стъклата. И тъй като е през стъклата, законодателят изрично е посочил, че до ограничаване на видимостта води и намаляването на прозрачността на стъклата. Следователно посочвайки в ПАМ, че чрез поставяне на фолио на предни странични стъкла на автомобила е намалена прозрачността им, не е налице нарушение на закона и не препятства правото на защита на жалбоподателя.

Нормативна уредба, сочи, че правопораждащият юридически факт за налагане на принудителната мярка е неизправността на превозното средство. Както беше посочено съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по закона имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая в акта е посочена причината, поради която актосъставителят приел, че е налице затъмняване на предните странични стъкла-поставено фолио. С оглед на това съдът приема, че доказателствената тежест за оборване на посочените в акта факти и обстоятелства е на жалбоподателя. Следователно за този релевантен за посочения в акта резултат - затъмняване на стъклата, в самия акт има фактически установявания-фолио. Видно от АУАН поставеното фолио е именно причината за установеното ограничаване видимостта на водача, и като го е посочил в акта за установяване на административно нарушение органът го е включил във фактическите основания, въз основа на които е направил извода си за допуснато нарушение на чл. 105, ал. 1 ЗДвП.

От жалбоподателя не е оборена доказателствената сила на редовно съставения АУАН. След като е установил ограничаване на видимостта на лекия автомобил на предните странични стъкла по начин, който дава възможност да се приеме, че е налице техническа неизправност според нормата на чл. 10 от ППЗДвП, в съответствие и с целта на закона е издадена оспорената заповед, с която е разпоредено временно спиране от движение до отстраняване на техническата неизправност. Ноторно е, че стъклата на моторните превозни средства отговарят на определени изисквания за прозрачност, която е един от факторите, които осигуряват необходимата видимост през тях. Когато определените изисквания за прозрачност на стъклата са намалени, това прави превозното средство неизправно по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. "б" ЗДвП.

При издаване на обжалваната заповед са спазени разпоредбите и на материалния закон.

Предвид гореизложеното, заповедта за налагане на принудителна административна мярка е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Ето защо и на осн. чл. 172 АПК, Административен съд София град, 7-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. М. от [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 18-4332-008660/19.12.2018г. издадена от началник група към СДВР- Отдел ПП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: